

— Podem estar tranquils, l'estrepit de les escissions no deixa sentir el soroll dels... autobusos.

Els autobusos, els autobusos... "ya no pueden caminar"!

Com si es tractés d'un malfactor de debò, la policia no ha aconseguit detenir encara el famós senyor Amadeu Torner, concessionari de les línies d'autobusos.

Però el Sr. Torner és trobat a Caldes de Malavella, instal·lat en una disposició prop de l'Establiment, del qual era a aquells dies concurrent.

A les hores de la nit, tres individus es presentaven en un autotaxi i recollien el senyor Torner. La gent de Caldes els va prendre per policies. Van guillar tots quatre, i el senyor Torner no se'n ha cantat mai més gall ni gallina.

La suspensió per l'Alcalde de l'acord de l'Ajuntament concedint les línies de nades i a famoses línies d'autobusos al grup financer presidit pel senyor Amadeu Torner, ha produït una justa indignació en els nombrosos tenedors de cartes i en els diaris que publiquen els grans anuncis, entre ells el "Cero", "El Dia Gráfico", "El Progreso", "Las Noticias", i la "Sola", perquè varen veure tot seguit que no cobriaren.

De fet, no ha cobrat ningú, ni tan sols el propietari del despatx del grup.

Però ens equivocuem: l'Aero-nàutica civil ha cobrat la propaganda aèria que feu llançant aquells coneguts manifestos-taxi (groc el paper, negra la tinta) del senyor Vachier.

Però ha cobrat perquè l'encàrrec no era del senyor Torner.

La cosa així: l'encarregat de Circulació de l'Ajuntament va escriure una carta a l'Ajuntament encarregant-li que fes aquell famós repartiment pels terrats, i dient-li que passés a cobrar les 750 pessetes que costava el servei, al Departament de Circulació. Algú, estant en parà al senyor Vachier, i aquest replicà que el manifest no feia altra cosa que defensar l'honor de l'Ajuntament de Barcelona.

Com s'ha pogut veure, l'honor quedà ben servit.

També ha quedat ben servit l'enginyer senyor Olivé, secretari del senyor Vachier. Quan algú li preguntava per què l'havia deixat entrar al grup Torner, en Vachier responia:

— Com que és un bon noi, el vull protegir.

Amb gaires proteccions com aquesta, es pot anar molt lluny; potser massa i tot.

Alguns tenedors de cartes del financer Torner, enemic de la desgracia, estan de sort perquè es veuen venuts d'allò que en diuen baixes maniobres.

Un dels tenedors de primera mà, que aquells dies es donat un altre disgustat a renom de qualitat, havia rebut una carta de 25.000 i l'encàrrec de prometre'n tres de la mateixa categoria a tres futurs vots.

Però és allò, qui els té els té, i en comptes d'aferrir les 25.000 presentà l'assumpte com a cosa molt bona per 10.000. Els altres varen acceptar, contentíssims; però després varen saber que el forter se'n feia 15.000 per barba de comissió, hi hagué un gran escàndol i renyines. La cosa, però, es devia arranjat després, perquè votaren com quatre sols homes.

Entre les personalitats que votaren les línies d'autobusos hi havia els senyors Aragai i Costa, Vinyals i Morlés. Hom no sap si donar crèdit a la notícia.

No totes les persones que, havent prestat serveis al Consorci, no els han cobrat, són creditors de grans quantitats. Hi ha també industrialistes modestes. Un d'ells havia estat contractat per parlar en cinc mitjans a raó de cinquanta pessetes la peça. L'home va complir; en donà un al barri d'en Xarlot, dos a la Torrasa i dos a Sant Andreu. Però tot el que n'ha tret ha estat que li varen costar 120 pessetes de taxí.

Una persona del Consorci, per justificar la "política" del grup financer, deia a un reporter: — Perquè vasté, que és periodista, va trobar un any que fererixin 50.000 pessetes per treballs de propaganda...

— Home, li contestà el reporter, precisament perquè sóc periodista és perquè ho trobo estrany.

Entre les personalitats més distingides de la nostra societat i d'altres que, per un descuit imperdonable, ens havíem oblidat de citar la setmana passada, cal comptar Mr. Langlois du Feu, el soci del difunt i victoriós general Borbó.

Mr. Langlois du Feu, que ens ha enviat una aienta carta preguent-nos que subsaníssim aquesta omissió, queda degudament complagut.

De Societat

El conegut diputat ex-federal senyor Jiménez Jiménez, i Jiménez ha traslladat el seu domicili a Mèxic. Sembla que hi va a fer la revolució i altres coses.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIO

Corts, 414 - Telèfon 30422

El "condottiere" Aragai posa les seves tropes mercenàries a disposició de les empreses

Un dels aspectes, i no menys important, de la separació dels rabassaires de l'Esquerra és el de l'aprofitament de les forces falassaires quan no estiguin ocupades a quedar-se les parts de l'amo. Fins ara, no era un secret per a ningú, quan no es dedicaven a aquest delicat però bé que remunerador treball, feien política, eleccions i vots a favor de l'Esquerra i jugaven al canari a tots els casinos adherites a aquest partit.

Ara però, en la impossibilitat de quedar-se amb les parts de l'amo tot l'any, el Sr. Aragai ha ideat aprofitar les forces rabassaires posant-les al comerç; de totes les causes remuneradores i, per tant, diu ell, justes.

— A l'Edat Mitjana — ens digué quan l'anàrem a veure, les organitzacions rabassaires ja ho feien. No havia encara trobat el truco de quedar-se amb les parts de l'amo perquè això és una conseqüència de la teoria de la relativitat d'Einstein.

— Bé, és igual; però tenien fetia tot l'any i de vegades feien alguns negocis, sobretot els seus dirigents. Miri, un aragai que de feia Stora es va apoderar de la ciutat de Milà i en va sortir una dinastia.

— Però, vol dir que era un aragai? Sembrava havíem sortit dir que se'n deia un condottiere.

— Bé, és igual, els és que el seu negoci consistia a llogar les seves forces i que les seves forces i allò arrambaven amb el que podien. Ara jo faré igual.

— Arrambarà amb el que pugui?

— Home, això no es diu; vol dir que llogarà les meves forces. Com un partit les vol. Però tractes; a mi m'és igual l'un com l'altre; jo el que vull és deixar contents els meus clients, però, naturalment, que nosaltres també ho quedem.

— Però, faran tractes amb tothom?

— Miri, jo ve, el comerç és el comerç; els qui tenim establiment. Només li haig de dir que hom rebut ofertaments dels agrariss espanyols, dels comunistes, dels radicals, de l'Esquerra...

— I quines acceptaran?

— De moment no ho sé perquè ara tenim feina amb les parts de l'amo; però si ens ho puguen bé donarem els vots a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

— Però, no estaven barallats per allò de les parts precisament?

— I bé... les baralles no poden durar tota la vida; com que fet i fet també ens les hem de quedar, més val tractar amb ells que amb persones desconeixudes. Si ens avenim fins i tot els fem una rebuixa per fi de temporada.

EL GAT DE LA SORT
Rovira i Virgili: — Arribar-hi jo i començar el carro a anar pel dreger, ho estal tot u!

El Sr. Rovira i Virgili entra en activitat

Ha estat objecte de grans comentaris els fets que d'un quant temps a aquesta part es veuen produint a l'Esquerra, que, si no són símptoma de descomposició, almenys poden considerar-se com símptomes de disgregació. Els dirigents del que resta del partit justament alarmats per la coincidència de tantes coincidències, han emprés un estudi seriós de les causes d'aquest fenomen i s'ha observat que aquest no havia començat a produir-se fins després de tenir llo l'ingrés al partit del formidable polemista senyor Rovira i Virgili. Tot seguit ha estat recordat com l'ingrés del líder d'Acció Republicana a Acció Catalana Republicana, havia provocat la derrota fulminant d'aquesta, i després la disgregació i s'ha convingut que, contra el que es creia, la victòria del senyor Rovira a Tarragona en les eleccions de diputats per al Parlament de Catalunya no es devia al fet que hagués perdut la votació sinó que la tenia adormida; així s'ha pogut comprovar ara que hi ha entrat en un període de gran activitat. Si no li posen un fre, ningú no pot saber fins on arribarà. És per això que tenim notícia que es fan gestions de sotà mà per traspassar-lo a la Lliga a sota peu. Al cap i a la fi, ja el coneixen de quan escrivia a "La Veu", i potser i tot n'estan immunitzats.

L'UN BE!

La "Lliga" s'ha compromès a guanyar les properes eleccions.

A l'Ajuntament de Barcelona han començat a celebrar-hi sengles eràries automàtiques.

El grup de l'Opinió pensava pagar un enterrament laic a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La llei de ganduls de moment no comptarà per als adherites a les doctrines catòliques de Don Lluís.

El Vachier s'ha fet pes encara.

En Segarra ha declarat que en el cas a cos sempre vençerà en Vachier.

L'Aragai s'ha desentès per complet de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Diu que ja en té prou amb el rabassaire, puix que això del rabassaire sempre ha estat una vivança.

El Dr. Aiguader, per si la cosa s'ha fet assegurar la vida.

El nou Virgili s'ha negat a ingressar a les files de l'Esquerra.

En Maimó Brunet s'ha enorgullit deu quilos.

El de la Conferència del Departament es proposen estructurar un replaniment pacífic seguint el pla iniciat a l'Ajuntament de Barcelona.

Als mitjans "Molfort" els successos el contracte dels polítics; no es gasten.

Remeis heroics

En vista que amb els humils que hi ha ací ja no en té prou per a fer les eleccions, el senyor Macià ha decidit anar a fer la campanya electoral a Múrcia, per portar-ne de frescos a votar. Amb aquest reforç l'Esquerra té segura la victòria.

L'espectre del Sr. Gual

Disbaste passat, el senyor Adrià Gual publicava a "La Veu del Vespre" un article titulat "Espectres", sobre cinema i sobre la Duse.

Hem-vosen ací tres fragments:

Bé és cert que aquesta és una arma de dos talls, puix si d'una banda és segura que la resurrecció mecànica ens excitarà a la complanta envers allò fet escàpol per sempre més, no ho és tant que paguem creure en l'absència d'algun o altre factor inesperat que determini moments de decepció en el nostre esperit.

Fermeza, sobrietat, distinció en el més alt sentit del mot, elegància austera i, per tant, imata, i un talent profundíssim i aprofundit en tots els camps de la vida, pròpia i aliena, per nos del qual llaurava amb gran arripament les terres més ermes on semblava llavors d'una positiva brolada d'emoions.

...Eleanor Duse es debatia segurament als acords d'un elevat amb ritmes de jazz, mentre que allà, en la seva dormida eterna, es renoven ben segur els darrers patiments de l'òbit i la incomprensió més paorosa!

Com que sembla que aquest article ja feia dies que estava compost, es veu que el varen publicar per veure si d'una vegada acabava de descarregar-se l'atmosfera.

ovelles esgarrades

Un telegrama de Madrid que publica "La Humanitat" de diumenge, deia que un grup d'individus, apostats entre un sagnos del Cerro de la Plata, Jazien atraçat uns empleats de la Companyia de M. Z. A., els quals eren portadors d'un saquet que contenia diversos milers de pessetes.

Seria segurament per veure en què es diferenciaven els uns dels altres, i per si n'hi havia algun de repetit.

Serenitat dintre l'atabalament

"La Humanitat" de diumenge publica la següent fotografia, amb els corresponents títols i epígrafs:

LA ROMA IMPERIAL

De la manera que van les coses a l'Esquerra, trobem que confondre Roma amb Grècia encara no és gaire; podien haver confós el Partenon d'Atenes amb el del carrer de Balmes, i no ho han fet, no tot està, doncs, definitivament perdut.

Propaganda americana

Una nit d'aquestes, un amic nostre prenia café en una taula a l'aire lliure, fora un bar de l'Eixample. De cop i volta, al voltant de la mateixa taula s'asseguraren tres senyors que saludaren amb deferència, l'amic nostre.

Passat un moment, els tres nous vinguts es posaren a parlar apassionadament de política. Després de molt discutir es posaren d'acord, cridaren el cambrer i se'n anaren dient molt fins bona nit.

El nostre amic anava a pagar, però el cambrer no volgué cobrar, allegant que aquells senyors havien pagat el seu café.

L'endemà, en obrir "La Publicitat", el nostre amic llegia un gran titular a cinc columnes: «Els grans actes d'afirmació del Partit d'Acció Catalana Republicana. La conversa d'ant al Café de X.»

Per a tractar amb anglesos... d'Anglaterra, res millor que estudiar l'anglès amb professors nadius, per CINQ pessetes el mes i sols 10 alumnes per classe. INSTITUT LEBRUN. Tallers, 27

El fotògraf: — Farem un grupet!
Lluhi: — Voleu dir que no arribem a grup?

El Sr. Pich volia ésser Alcalde... i el Dr. Aiguader ambaixador

Durant els set dies que a la Generalitat va trontollar l'Ajuntament, es mobilitzaren totes les forces, per anar apuntant-los, altres per acabar de torlo-core. Per si passava això darrer, el Dr. Aiguader va fer gestions per, si no podia ésser alcalde vitalici, almenys poder tenir un càrrec digno que pogués ésser vital a la família i sollicitat el nomenament d'ambaixador a Roma, la ciutat de l'art. No se sap encara com ha quedat la cosa — per a quan deixi d'ésser alcalde vitalici — però sembla que si és nomenat ambaixador, ho serà al Vaticà, on encara hi ha més art, sobre tot pietorífic, i en mèrits als nombrosos essaments laics que ha fet completant l'obra de l'Església. En aquest cas, com a primera mercé, el Papa el nomenaria capellà honorari.

Preveient això, i preveient el dejuni dels radicals, cas que volgués la dissolució de l'Ajuntament, el Sr. Pich solia un d'aquells dies amb el Sr. Macià per demanar-li que, si es notuava un consens gestora, ell fos alcalde.

— Si jo hagués estat alcalde, deia, no hauria passat allò de

les cartes. A casa això no és possible perquè al personal no se li entrega una sola carta tanca.

— Home! digué el Sr. Macià, i el secret de la correspondència?

— Veurà, com que al cap del dia n'arriben tantes i quasi totes són cosa de ministració, el ministrador fa veure que les ha obertes distretament. Alleshores, és clar, per procediments, què mires mireu que no hi hagi res escrit amb tinta d'aquella tan simpàtica i si no hi ha res, les donem al redactor.

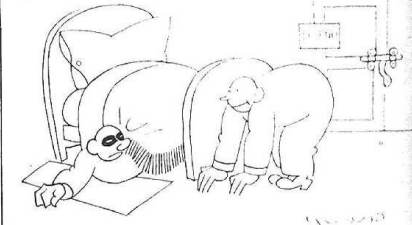
— I si hi ha?

— Va per la ministració, que sóc jo. Veurà, jo, si fos alcalde, faria com Messic Marquet quan tenia el joc a Sant Sebastian de Biscaya: els grups auriu tots amb vestits sense butxaques.

— És erupció?

— Bé, els regidors, vull dir, és igual. Ah, i abans de sortir es solien abraçar. Jo ja he estat alcalde i sé de què va, pot créure'm.

Però és veu que el Sr. Macià no es deixà convèncer per la tècnica del Sr. Pich i l'Ajuntament no fou dissolt.

A CAL TORNER
— Que ja puc sortir?
— Vostè mateix: si surt d'aquí, haurà d'entrar allà...

Herniats

recordeu sempre que els millors operaris del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense traves ni vents, no molesten ni fan embolismos.

amollant-se com un guño. No compreu cap aparell sense obens visitar-nos.

CASA TORRENT • Unió, 13 - Barcelona

CONSULTES GRATIS

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDAMA 315 BARCELONA T. 31855

MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 T. 16119

LA PROXIMA CAMPANYA ELECTORAL
— Si ni així no engresquem, ni mai!

LA DIMISSIÓ DEL GOVERN DE LA GENERALITAT
Macià. — Si es pensen que només en saben ells de fer trucs!